

Белослава и крал Владислав не преставаха упорито да се молят за ^{останките} мощите на свети Сава, сякаш се боеха да не би ако монголите нахлуят в България, да разрушат Търнов, та толкова бързаха да отнесат със себе си светинята.

А плачът и въздишките на Елена напояваха живота на Царевец с печал, която прониква през всичко, като тънка есенна мъгла, която заличава усмивките и бодростта на лицата, забулва и помрачава последната радост, която невинният глът на малката Тамара разнасяше сред затихналите в грижовно мълчание стени.

25

- Татко, ние решихме да си заминаваме.

Гласът на сръбската кралица бе препълнен с обида и скръб. Дългите ѝ клепки бързо се сведоха, за да закрият влагата, която бе замъглила очите ѝ. Иоан Асен изгледа дъщеря си. Поклати глава. Преметна едно зърно от седефената броеница, с която играеха неспокойните му ръце.

- И ти ли, Белославо? Защо ми причиняваш сега тия грижи и раздори с клира и града? Не знаеш ли, че нашите люде ще се ^{на} ~~вдигнат~~ ~~вдигнат~~ против мене, ако лиша престололната от това скъпо украшение

- Аз обещах на нашите люде в Сърбия, че няма да се върна назад без мощите. Толкова разчитах на бащината ти милост. Ала виждам, че далечината изстудява...

Царят въздъхна дълбоко. Това дете, което бе израсло далеч от него, докато той бе минал най-тежките години от живота си в изгнание, наистина никога не бе изпитвало над себе си бащина обич и грижа. Как може да ѝ докаже, че за него тя бе толкова скъпа, колкото Елена и Тамара, законните му дъщери от венгерската княгиня. Как да ѝ докаже, че твърде често в сънищата му майка ѝ - покойната Ана - се връщаше все тъй млада и нежна, както бе тог